

Sygn. akt II UK 18/11

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku J/ K.

przeciwko Zakładowi Emerytalno-Rentowemu Ministerstwa /.../

o ponowne ustalenie wysokości emerytury policyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 10 marca 2011 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 maja 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 27 maja 2010 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. K. od wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, którym oddalono jego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa [...] z dnia 27 lutego 2009 r. w przedmiocie odmowy uchylenia decyzji o waloryzacji emerytury z dnia 27 maja 1999 r.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną na wyżej powołane orzeczenie Sądu Apelacyjnego. Podstawę skargi kasacyjnej stanowi naruszenie przepisów prawa materialnego: - art. 6 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służb Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura

Ochrony Rządu Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r., Nr 8, poz. 67 ze zm.) w brzmieniu nadanym art. 160 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie; - art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz.U. 1959 r., Nr 12, poz. 70 ze zm.); art. 2 Konstytucji RP, przez ich niezastosowanie, co doprowadziło do przyjęcia, iż po nabyciu przez pracownika uprawnień do ustalonej podstawy wymiaru emerytury oraz ustalonego sposobu waloryzacji, możliwa jest zmiana tych uprawnień poprzez wprowadzenie zasad mniej korzystnych.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania ubezpieczony wskazał, iż „Kwestia emerytur mundurowych, a w szczególności ustalenia podstaw wymiaru emerytury oraz zasad waloryzacji świadczeń od wielu lat budzi niezliczone kontrowersje i poczucie niesprawiedliwości wśród osób pobierających emerytury policyjne. Wstępując do służby policyjnej (milicyjnej) mieli bowiem zagwarantowane, iż kwota emerytury przy pełnej wysłudze lat będzie na poziomie 100% podstawy wymiaru, zaś podstawa będzie podlegała corocznie podwyżce o taki procent, o jaki wzrosło przeciętne miesięczne uposażenie funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej w roku poprzedzającym rok podwyżki, nie więcej jednak niż o 150% kwoty wzrostu tego uposażenia. Niewątpliwie zaś zmiana brzmienia art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służb Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r., Nr 8, poz. 67 ze zm.) dokonana przez ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych spowodowała, iż waloryzacja emerytur policyjnych odbywa się w sposób mniej korzystny dla emerytów mundurowych. Z uwagi na powyższe zasadnym jest rozstrzygnięcie dopuszczalności i zasadności zmian w zakresie zasad waloryzacji emerytur mundurowych, co będzie skutkowało przełożeniem na treść decyzji waloryzacyjnych.”

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3) oraz wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia (pkt 4). Przepis art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231). Nadto oczywiste jest, że wymagający interpretacji przepis musi mieć znaczenie dla wyniku sprawy, w której wniesiona została skarga kasacyjna.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymagań tych nie spełnia, gdyż po pierwsze – skarżący nie powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądów, a po drugie - formułując wątpliwość co do niewłaściwego zastosowanie w sprawie art. 6 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o

zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służb Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, nie przedstawił wyodrębnionego wyводу prawnego na czym te poważne wątpliwości polegają.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.